

“BEGROTINGSPROCESSEN BIJ DE LOKALE OVERHEID”

Door **Fransisca Nuhayanan**

Het is al 11 jaar geleden dat het militaristische Orde Baru bewind eindigde en Indonesie democratiseerde. Het heeft echter nog weinig belangwekkende veranderingen gebracht voor het volk van Indonesie, en Papua. De provincie Papua werd opgedeeld in twee provincies en er ontstonden veel problemen rond lokale wetgeving, met name rond de Speciale Autonomie Wet (SAW). Hervorming (reformasi) in Indonesie zouden veranderingen ten goede en een beter leven voor de bevolking moeten bewerkstelligen. In Papua moet de Speciale Autonomie Wet daarvoor zorgen. Daar is nog weinig van te merken.

Een probleem is dat de extra gelden van de SAW bijzonder onduidelijk over de verschillende lokale overheden verdeeld zijn: Provincie, district, stad. De bevolking weet niet hoe groot die budgetten nu precies zijn.

Uiteraard is transparantie van de inkomsten en uitgaven van de overheid van belang voor de burger die immers belastingen en leges betaalt. Tegelijkertijd vergeet de overheid wat het belangrijkste doel is van het geld: het verhogen van het welzijn van de bevolking.

Vele zaken kloppen niet bij de geplande besteding van gelden. Er zijn eisen m.b.t. participatie van de bevolking, maar die worden als een formaliteit beschouwd. De bevolking wordt slechts als uitvoerend gezien. Dan nog is er vaak onvoldoende geld voor uitvoerend werk door de bevolking in het budget opgenomen, dit in tegenstelling tot de uitgaven voor de overheid zelf.

De problemen in het regionale budgetplanning proces zijn:

- Bevolkingsparticipatie in de (ontwikkelings)planning is minimaal
- Planningsbijeenkomsten worden nauwelijks aangekondigd of gepubliceerd
- Er is geen budget voor voorlichting
- Budgetplanning mechanismen laten geen brede betrokkenheid van de bevolking toe
- Er is geen management informatie en documentatie over (ontwikkelings)project voorstellen
- De processen voor de planning van de ontwikkelingsactiviteiten en die van de begroting zijn nog steeds gescheiden
- Het lokaal parlement houdt zich niet bezig met informatie over de begroting

De centrale overheid probeert veranderingen door te voeren d.m.v. wetgeving op financieel gebied. Er zijn nog veel problemen:

- Gebrek aan integratie tussen planning en budgettering
- In de planning van ontwikkelingsactiviteiten wordt nauwelijks gekeken naar problemen of kansen

- Consistentie binnen en synchronisatie tussen programma 's is zwak, zowel horizontaal als verticaal
- Veel programma's overlappen elkaar of zijn zelfs tegenstrijdig
- Accountability (verantwoording afleggen) is vaak beperkt tot alleen het gebruik van de fondsen (dus niet inhoudelijk naar de bevolking toe)
- Het vastleggen vooraf van doelen en indicatoren daarbij van de ontwikkelingsprogramma's is nog erg zwak ontwikkeld
- Het bepalen van de uitgaven is vaak niet gebaseerd op output en resultaten. Output kan verminderen, zonder dat de uitgaven omlaag gaan.
- Indicatoren voor routine uitgaven van de overheid zelf (vaak genoemd "shopping routine") zijn vaak erg onduidelijk.
- Honoraria worden gevraagd voor elke afzonderlijke activiteit, terwijl die onderdeel zouden moeten vormen van de reguliere begroting.
- Het bepalen van de begroting gebeurt vaak te laat, en aanpassingen in die begroting vaak helemaal aan het einde van het fiscale jaar
- Management van welzijnsfondsen: waarom kan het ene district al jarenlang welzijnsdiensten leveren, terwijl het andere er geen geld voor heeft?

Er is sprake van zwak management en supervisie op de uitgaven. Een belangrijke oorzaak is het feit dat lokale politici vooral bezig zijn met hun eigen herverkiezing voor het parlement. Hetzelfde geldt voor de gouverneurs, districtshoofden en burgemeesters. De visie en missie naar voren gebracht tijdens de campagne (voor zover aanwezig) worden snel weer vergeten. Bij het maken van de begrotingen heeft het publieke welzijn geen prioriteit.

In het budgetteringsproces wordt niet uitgegaan van een concept, en de verschillende diensten werken niet efficiënt (samen). De diensten zijn er vooral op uit om hun deel van het geld te bemachtigen.

Het publiek verwacht dat de overheid het geld goed gebruikt en publieke diensten goedkoop of zelfs gratis aanbiedt. "Reagerend, snel, relevant, anticiperend, zuinig, efficiënt, effectief, betaalbaar en kwaliteit" zijn termen die nauwelijks van toepassing zijn op de diensten van de overheid. Uitgaven zijn meer gericht op de belangen van de overheid dan op die van de bevolking.

(Vertaling: Jeroen Overweel)¹

¹ Eventuele fouten in deze vertaling zijn geheel voor mijn rekening, JO